Popovics Zubica vallomás szerint Stankovics volt a Karagyorgyevics által megrendelt „utolsó Obrenovics" és más röpiratok terjesztője. *Stankovics* Döme, Stankovics Fülöp testvérének vallomása szerint Stankovics Fülöp egy *Sephta* nevü embert felbérelt a fejedelem meggyilkolására. *Marics* Lázár büntárs azt vallotta, hogy egy elbocsátott hivatalnokot bérelt fel erre a célra Radovanovics és Stankovics. *Rogics* Stanoje büntárs vallomása szerint Stankovics főfeladata volt, hogy *Belgrád népét felláztitsa.* A tanuk egész serege bizonyitotta még Radovanovics és Stankovics bünösségét s hogy mind a ketten Karagyorgyevics Sándor herceg bérencei voltak.

Selyemruhák suhogása — a cselédszerzőnél

(Pesti kép a háborus időből.)

Tavaly augusztus első napjaiban már tömve voltak a cselédelhelyezők irodái; ma üresek. Tavaly az volt a szituáció, hogy a falvak mezei munkás-leányai az aratás és cséplés után fölvették a batyut s tarkállott szines viseletüktől a pályaudvarok érkezési oldala. Most azonban szükség van otthon is rájuk, a férfikarok munkáját az ő munkájuk pótolja.

Ám a cselédelhelyezőknél csak néhány napig tartó az üresség. A hónap derekán százával jönnek az alkalmazást keresők, mert az augusztus elsejével bekövetkezett általános mozgósitás, a közgazdasági élet megakadása nagy kihatásokkal van a háztartásokra is.

Egyik legnagyobb cselédelhelyező intézet tulajdonosa mondotta e sorok irójának:

— Máris nagyobb a kinálat, mint a kereslet. De mi lesz két hét mulva, amikor ezerszámra hagyják el helyeiket a cselédek, akiknek elsején fölmondottak és akiket nem is pótolnak? Aki eddig két cselédet tartott, az csak az egyiket hagyja meg. Akinek egy cselédje volt, az most maga takarit. Ezelőtt negyven koronát fizettek egy mindenesnek, ma 24—26 koronát kinálnak.

És uj szin, uj anyag is vegyül a cselédszerzők padjain szorongók közé. A Rákóczi-uton, egy forgalmas cselédelhelyező iroda várószobájában selymes leányok üldögélnek. A kezük finom, az ujjuk manikürözött, hajuk divatos frizurában. Csöndes tüzü szemük busan tekint szét, sóhajtások szállanak, halk, csöndes sóhajtások. Bágyadtak és szomoruak, mint napégette, leperzselt virágok.

A szavuk is halk, ha szenzálok érkeznek:

— Van valami? Elmennék mindenesnek is.

Legyintés a válasz, vagy vállatvonás.

— Még azoknak se találunk, akik évekig szolgáltak és egész sereg jó bizonyitványt produkál-

nak. Hát még maguknak, akik kezdők... És bizalmatlanok is a nagyságák.

Az egyik leány — a kezében selyem retikül, a lábán antilop félcipő, kalapja alól Loreley-tincsek csüngenek — félve emeli föl nagy, kék szemét:

— Nincs mitől félni. Ha megvert az isten, hogy „ugy" kelletett élnem, azért még nem tett se gyilkost, se tolvajt belőlem... Ha helyet kaphatnék, soha el nem hagynám, megcsókolnám az asszonyom kezét, olyan alázatosan szolgálnám, hogy kutya sem hivebben.

Kis csönd, az este sötét árnyéka huzódik be az ajtón, rájuk borul, csak szilhuettjük fehérlik. A tulajdonos fölteszi a pápaszemét, ugy nézi őket. A szenzálok cigarettáznak. A csöndbe az antilopcipős, Loreley-haju leány szól:

— És én nem vagyok kezdő. Mielőtt... mielőtt... Hát azelőtt én cseléd voltam. Két évig szolgáltam egy helyen, aztán jött egy asszony, a szava olyan volt, mint a méz, de a szándéka gonosz... Verje meg az isten!

Szavait sirás csuklása akasztja:

— Nem kellene pénz, nem kellene ruha, csak enni adjanak, meg egy vackot, ahol lehajtsam a fejem.

És megered a könye, keserves sirása betölti a szobát. A pápaszemes tulajdonos dörmög az asztalnál, a szenzálok tovább cigarettáznak. Csak a másik padról egy pályatársnő vigasztalja:

— Ne sirj, Rózsi, néked még jobb, mint nékem. Te csak beletörödnél, cseléd voltál... De hogy fogok hozzá majd én, aki soha nem tudtam, hogy mi a munka?... Már eladtam három rend ruhám, az ékszereim zálogban, pár hétig elhuzom, de aztán... ki tudja, mi lesz? Csak ne félnék a haláltól...

A szobába teljesen bevonult a sötétség. A tulajdonos köhécsel, leteszi pápaszemét, nagy könyvet csuk be az asztalan. A szenzálok eltapodják cigarettájukat, ők is köhécselnek.

A tulajdonos:

— Zárunk, kisasszonyok. Zárunk.

A padokon a fehér szilhuettek megmozdulnak. Kiválik közülök két sötét kartón. Magabizóan mondja az egyik:

— Hát tekintetes ur, ha holnap se lesz hely, tessen idadnyi a könyvemet. Elmék haza édesanyámhoz.

Azzal köszönnek s vidáman kilibbennek az ajtón.

A selymes, fehérarcu lányok irigykedőn néznek a két kartón után és sóhajt az egyik:

— Csak én mondhatnám, hogy *haza*... Haza, a falumba... De hová, kihez?... Ki tud, ki akar tudni rólam, rólunk?

Állunk az utcán, sárga gázlángok égnek, a Duna felől félhold magaslik. A két selymes áll egy lámpa alatt, a kezében kis tükör és puder-puff.

— Mondd... látszik, hogy sirtam?

És vidáman, de keserü mosolylyal tekint szét az utca forgalmán. Sóhajt...

— Különben... nézd, mily kevés a férfi.

NYILTTER

Ezen rovat alatt közlöttekért a szerkesztőség nem vállal felelősséget.

MOLL-FÉLE SEDLITZ-POR

Fölülmulhatatlan **háziszer** mindama **gyomorbajoknál,** melyekből a rossz emésztés és székrekedés szokott keletkezni. — A gyógyszertárakban **Moll** készitménye kérendő eredeti dobozok **2 korona**ért.

A Bulyovszky-utcai leánynevelő intézet és internátus az ország egyetlen továbbképző intézete uri családok részére — a főváros legszebb részében az Andrássy-uti (Városligeti) villanegyedben fekszik; az intézet saját ezen célra épitett villában van, amelyet gyönyörü park övez. Felvétetnek az intézetbe **bentlakó és félbentlakó** (bejáró) növendékek korlátolt számban; különös sulyt helyez **idegen nyelvek** tökéletes elsajátitására, **zene, rajz, festészet, továbbképző tanulmányok, sportokra. Elemit, polgárit, felsőbb leányiskolát, gymnásiumot, kereskedelmit** végző lányokat a legjelesebb tanerők készitik elő a nyilvános vizsgára; öt hónapon át **kerti szabadban** tanitás. **Zenedét, zeneakadémiát** látogatók reszére előnyös feltételek. Bentlakó angol, francia, német nevelőnők; kiváló testi ápolás. Prospektust kivánatra küld **Dr. Förster Gyuláné,** igazgatónő. Buda-